

[Poul Schlüter]

Vi er så langt fremme i dag i det danske samfund, at omkring 1,9 mill. mennesker modtager hovedparten af deres indkomst via de offentlige kasser. Det svarer – hvad man godt kan få indtrykket af at socialdemokratiet er fuldt opmærksom på – til halvdelen af landets vælgere. Men ved udgangen af denne valgperiode må vi vente, at det er ikke mindre end 2,1 million af landets borgere, som er afhængige af indkomster fra det offentlige. Det går stærkt, også hvis vi ser på underskuddene. I august skønnede regeringen statens nettounderskud til 16,3 mia kr., men nu i oktober bygger man på tallet 19 mia kr.

Det er over for disse meget tunge og alvorlige træk i udviklingen, vi mener, at det er på sin plads at bruge det udtryk om statsministerens åbningstale i forgårs, at det er den mest indholdstomme, vi nogen sinde har hørt. For regeringens oplæg er jo uden de positive, fremadrettede forslag, som kan genskabe det gåpåmod og den optimisme, den igangsætning, vort land har så hårdt brug for. Talen efterlader det indtryk, at regeringen blot vil sidde og sidde, mens de alvorlige problemer skal forblive uløste eller blive værre. Regeringens politik er en march på stedet, og imens vil fattiggørelsen af det danske samfund brede sig.

Det er måske rigtigt, som hr. Ole Espersen siger, at regeringen kan glæde sig over en politisk stabilitet, men der er sandelig også tale om en økonomisk stabilitet på et meget ringe niveau. Vi møder vel under denne åbningsdebat en regering, som har sit flertal i orden. Vi mener, det er et flertal for en helt utilstrækkelig politik, og vi synes også, det skal siges nu, at hvis ikke vi løser problemerne i begyndelsen af 1980'erne, så bliver det på det nærmeste umuligt i slutningen af 1980'erne, for så vil vi møde et dræbende skattetryk og et erhvervsliv, der kun er stumper af det, vi havde. Vi vil muligvis fortsat møde masser af offentlig service, men også den skal indskrænkes – og måske alt for drastisk til sidst, fordi produktionen er for lav. Regeringen har vel sit sikkerhedsnet på plads indtil videre for en politik, som fører til disse helt katastrofale resultater. Alligevel vil vi godt sige i dag fra den konservative gruppes side, at vi vil søge at overbevise regeringen om, at der skal tages et langt alvorligere livtag med krisen, og at det skal være netop nu. Vi er rede til at tage et medansvar, men kun

for en politik, som virkelig løser problemerne og er andet end at trække veksler på fremtiden.

Vi mener, regeringens erhvervs politik er håbløs, og det er jo det afgørende, for ud af erhvervslivets aktivitet skal velstanden gro. Den er håbløs både set med virksomhedsledernes og med medarbejdernes, med lønmodtagernes øjne. Folk med hang til pessimisme kan måske på det grundlag forfalde til at karakterisere Danmark som det fortabte land, hvor ethvert håb om at etablere ny økonomisk balance må opgives. Vi mener nu, at dette er en mild overdrivelse; situationen er kun næsten uoprettelig. Vi tror, der kan formes en strategi også bag vort lands ledelse i krisetider, og vi mener, der kan tilrettelægges en konkret politik, som først skaber balance mellem, hvad vi tjener, og hvad vi bruger, og derefter igen giver grundlag for ny moderat fremgang i velstanden, uanset om man drømmer om den kvantitative eller den kvalitative velstand – hvis ellers nogen kan definere den reale forskel.

Efter vor opfattelse må strategien bag vort lands ledelse de kommende år bygge på to afgørende elementer. For det første må der udarbejdes en økonomisk model og handlingsplan for en flerårig periode, omfattende f. eks. 4 finansår og 2 overenskomstperioder, med den målsætning helt overbevisende inden for perioden at opnå genvunden balance i samfundøkonomien.

Jeg springer ikke over forpligtelsen til nedenfor at skildre de nødvendige elementer i den politik, der så skal føres. Det andet element er en forpligtende aftale mellem partier, der omfatter et overvældende flertal i folketinget, om den besluttede økonomiske models virkeliggørelse. En flertalsregering er ikke en nødvendig forudsætning, men en aftale. Den skal omfatte også den del af 4 års perioden, som falder efter afholdelsen af næste folketingsvalg. Det er derfor, partierne bag den nødvendige økonomiske politik må have et så overbevisende flertal, at der ikke kan være berettiget tvivl om, at de også har det efter nyvalg til folketinget.

Metoden, der skal bruges, er reallønspolitik i forbindelse med en økonomisk tilrettelæggelse, som muliggør en moderat lettelse af de direkte skatter. Vi tror ikke på en løsning uden lettelse af det direkte skattetryk, og vi erkender, at det forudsætter en meget væ-